

Jeden za
VŠETKÝCH,
všetci za jedného

Farma na Jakubovom kopci patrila k najväčším v okolí. Veľký tehlový dom trónil presne v jej strede a okolo neho sa rozprestierali stajne, kuríny, oplotené výbehy a iné domce pre zvieratá. Kedysi ich bývalo viac, ale časy sa zmenili a ľudia už o farmárske produkty neprejavovali taký záujem ako kedysi. Pán Mašlička patril do štvrtej generácie, ktorá farmu udržiavala pri živote. Predtým to bol jeho otec, ešte pred ním jeho dedo a pred desaťročiami pradedo. V dome na Jakubovom kopci býval pán Mašlička so svojou ženou Matildou a malou dcérou Lily.

Pondelňajšie rána bývali na farme rušné. Pán Mašlička vstával s východom slnka a v letných mesiacoch bol na nohách už pred piatou. Pokým nakrmil a očistil všetky kone, podojil kravy, vymenil podstielku králikom a postaral sa aj o ostatné zvieratá, kuchynské hodiny odbili pravé poludnie.

Prasiatko Di rozlepilo oči v čase, keď pán Mašlička dojedal polievku. Chvíľu sa pomrvilo a zopár dlhých minút pozeralo v chlieviku na plafón. Premýšľalo, čo tam na farme vlastne robí.

Kuriatko Zu bude raz znášať vajíčka, pes Bob stráži dom, koza dáva rodine mlieko.

Ale čo ono? Je len také čudne vyšľachtené miniatúrne prasiatko. Nikdy nedorastie do veľkosti domácich prasiat. No, zdá sa, že niekto dnes vstal hore zadkom.

„Dobré ráno, prasiatko,“ pozdravilo kuriatko Zu a pricupitalo k nemu. „Dnes vyzeráš veselšie.“ Di sa usmial a zakýval paprčkou. „Nezabudol si na dnešné preteky? Ja sa veľmi teším. Bob nás už čaká pri stajni.“

Prasiatko sa tiež potešilo a pripojilo sa k Zu. Už sa nemohlo dočkať, ako si s kamarátmi zasúťaží a trošku sa rozhybe. Cestou niečo schrumlo a spomalilo krok, aby ho Zu nemusela naháňať. Júlové slnečné lúče boli ostré a nemilosrdne pálili. Na oblohe nebolo ani obláčika a tráva na okolitých lúkach dostávala v sparnom lete žltkastý nádych. Psík Bob ich už netrpezlivo čakal pri starej lavičke, kde počas dlhých večerov zvyčajne od-dychoval pán Mašlička.

„To vám teda trvalo! Kuriatko, vravel som ti, že máš prasiatko zobudiť hneď ráno. Pretekať sa v najväčšom teple, kto to kedy videl!“ hromžil Bob namrzene. Zu sa nadýchla a už-už chcela niečo povedať, keď jej do reči skočilo prasiatko.

„Musíš byť zakaždým taký namosúrený? Upokoj sa, Bob, ideme sa predsa zabaviť.“

„A kde je vlastne Pepito?“ spýtalo sa kuriatko a obzeralo sa, či na tráve nezbadá krtkov nový kopček. Aj psík sa rozhlíadol a nespokojne zavrčal.

„Prečo vždy musíme čakať iba naňho? Boli sme predsa dohodnutí. Je to ten najnezodpovednejší krtko v celom okolí.“

Prasiatko si kamarátovo frflanie nevšímalo a pokojne si sadlo na zem. Premýšľalo, načo je psíkovi dobré, keď sa toľko hnevá, a vtom pri ľavej paprčke pocítilo slabé chvenie. Zabladelo sa pod nohy a zbadalo, ako sa hlina pomaly dvíha.

„Tu je!“ ukázalo na kopček, z ktorého o chvíľu vykukla Pepitova hlava.

„Zdravím vás, milí kamaráti! Prepáčte, že meškám, stala sa mi veľká mrzutosť, v noci sa mi zasypala jedna chodbička, musel som ju opravovať.“ Bob nesúhlasne zavrčal.

„To iste. Zaujímavé, že vždy sa čosi zosype práve tebe.“

Pepito vyskočil na zem.

„Možno to bude preto, že jediný z vás bývam pod zemou. A ináč, vymyslel som lepší plán, budeme sa pretekať okolo stajne.“ Prasiatko Di nastražilo uši. Keď išlo o zábavu, Pepito mal vždy skvelé nápady.

„Pozrite sa na tamten zráz. Po daždi je šmykľavo, mohli by sme sa po ňom spúšťať.“ Zvieratká sa otočili a zbadali, že z menšieho kopca sa zosunula pôda a vytvorila akúsi prírodnú kĺzačku.

„Nie je to nebezpečné?“ spýtalo sa kuriatko a hlas sa mu nenápadne zachvel.

„Nie, ale budeme celí špinaví,“ pokrútil hlavou Bob. „Tebe, Pepito, to nebude prekážať, ty si ufúľaný celý život, ale čo my?“

„Aj tak by sme to mohli skúsiť,“ presviedčal ich krtko a s nádejou sa pozrel na prasiatko. „Čo ty na to, Di?“

Prasiatko sa priblížilo k zrázu, urobilo dva kroky naľavo, potom napravo. Zosuv pôdy bol naozaj celkom mohutný.

Kuriatko pricupitalo bližšie, ale radšej ostalo stáť v bezpečnej vzdialenosti. V očiach malej Zu bola táto kĺzačka obrovskou roklinou.

„Di, radšej nič neriskuj, mohol by si si ublížiť,“ opatrne ho odhovárala Zu. Bob rýchlo obehol okolo stajne, a keď sa k nim vracal, v papuľke vliekol akýsi kus dreva. Bola to stará doska po okrajoch spevnená klincami.

„Načo ti to bude?“ spýtal sa ho Pepito.

„Uvidíš,“ odfrkol Bob.

Prasiatko sa ešte dvakrát prešlo po okraji, a kým si ostatní obhliadali psíkovu dosku, spustilo sa dolu kĺzačkou. Kuriatko od hrôzy nahlas zhíklo, ale Pepito bol nadšený.

„Do toho, Di!“ zakričal a sledoval prasiatko, ktoré nabralo obrovskú rýchlosť. V očiach malo odhodlanie a túžbu po dobrodružstve, aj keď sa mu bruško trochu triaslo.

„Brzdi!“ zvolal Bob, keď videl, ako sa Di rúti rovno do kmeňa orecha.

Prasiatko sa z chrbta prekopírclo na brucho a všetkými štyrmi nohami sa šúchalo po zemi. Vystrašené kuriatko si radšej zakrylo oči. Di zastal tesne pred stromom a celý ufúľaný tam zostal ležať.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Zu opatrne a s napätím čakala, či sa z toho prasiatko pozviecha. Di sa otočil na chrbát a schuti sa rozosmial.

ZVIERATKÁ *z* JAKUBOVHO KOPCA

Diana Mašlejová
ilustroval Ľuboslav Paľo

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Albatros v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 605
Zodpovedná redaktorka Magdaléna Poppelková
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová
Jazyková redakcia Marta Jankajová
Ilustrácie Ľuboslav Paľo
Grafická úprava a sadzba Kristína Hečková
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS **MEDIA**